

O DREVNOJ DAVNINI

Lyndon H. LaRouche, mlađi

Zašto su svi pokušaji modernog svjetskog mira „u naše vrijeme“ propali, opetovano, nakon svrgavanja kancelara Bismarcka 1890.g.? Danas to često izgleda kao kronična zagonetka ratovanja. Pitanje kojim se moramo pozabaviti ovdje doziva sjenu legendarnog, no ipak stvarnog razaranja Troje. A ipak, u istom smislu, onda, ovdje, tamo, ili sada postojeća, neposredna opasnost globalnog termonuklearnog ratovanja, ima dublji smisao koji sad uvelike i absolutno nadvisuje sve ranije primjere. Ova potonja, postojeća opasnost nema

prethodnog primjera sve do današnjeg vremena, niti—za sada, ikakvog sustavnog rješenja na vidiku.

Ratovanje je—kao što se katkad kaže „sa svoje vlastite strane“ bilo često nepotrebna, luđačka, masovna bolest, izraz provale čistog, zvjerskog ludila kao što je blesavost stupanja SADA u „kopneni rat u Aziji“ kojem su se Predsjednik John F. Kennedy i general Douglas MacArthur oštro protivili—sve dok umorstvo Predsjednika Kennedyja nije „uvjerilo“ američku vladu drukčije. Sličnu blesavost trebalo bi zapaziti u slučajevima kao što su, pogotovo zapaženi, u povijesti drevne Grčke, i nastavak toga u pokretanju Rimskog carstva. Ove morbidne zaraze ratom, često su izraz propadanja koje su naizmjenice prouzrokovale ili posljedice masovnog ludila kao što su bili Križarski ratovi, vjerski ratovi prije Vestfalskog mira, i postojeća, Britanijom vođena masovna manija javno objavljene 'post-vestfalske' Europe od vremena novo mletačkih usmjerenja u sprezi s Williamom od Orangea, ličnosti koja je može se reći postala tvorac novo-rimskog, još uvijek carujućeg Britanskog carstva.

Unatoč tome s pravom vjerujem da će ovo što ću naznačiti, na sljedećim stranicama, postati dovoljno opravdanje za korak naprijed prema rješenju te same očigledne zagonetke.

Trebalo je to biti bjelodano, kao što ću ukazati niže, nakon iskustva ishoda Pariškog mira 1763.g. čiji je istaknuti učinak bio uspostava Nove mletačke stranke Williama od Orangea kao reinkarnacije Rimskog carstva, sve do današnjeg dana. Upravo je to carstvo, oprečno svim glupavim mišljenjima, vladalo je planetom do današnjeg dana.

Pojašnjavam.

*Od najuspješnijih važnih prijašnjih primjera počeo sam smatrati ovaj, kojeg ću navesti sada, a to je zapravo dublji smisao obično krivo neshvaćene epske povijesti Homerove **Ilijade** o razaranju drevne Troje. Iako je Homer bio poetičan i stoga istinoljubiv, opravdano je zaveo na krivi put budale koje su željele vjerovati svojim vlastitim zlim snovima.*

Ova, u naše svrhe, osobita korisnost primjera Troje ovdje i sad, leži u podudarnosti položaja unutar kojeg su Heinrich Schliemann i drugi označili ostatke ruševina Troje, i pozornosti na važne društvene odlike u skladu sa

stečevinom tih dvaju odlika oligarhijskog sustava kojeg trebamo raspoznati u svakom nizu prethodnika, kao i u prijetećim sadašnjim posljedicama drevnog Rimskog carstva.

Najkorisniji primjer današnjeg srozavanja prema još jednom Svjetskom ratu, piše LaRouche, je pripovijetka o razaranju drevne Troje u Homerovoj „Ilijadi“. „Iako je Homer bio poetičan i stoga istinoljubiv, opravdano je zaveo na krivi put budale koje su željele vjerovati svojim vlastitim zlim snovima.“ Prikaz: „Troja u ognju“, Jan Brūgel stariji (oko 1621.).

Obuhvaćam također razmatranje društvenih odlika zajedničkih svim tim slučajevima uzidanim u relativno vodeće europske oligarhijske sustave čije tragove možemo slijediti od stapanja dijelova u Rimsko carstvo sve do svježeg novo nastalog primjera postojećih britansko-saudijskih imperijalnih sustava. Mislim time sustave koji su poslužili kao osnovica zajedničkog britansko-imperijalnog i saudijskog sustava s naslovom „11. rujna“, kojeg su zajednički provodile te imperijalističke stranke, jer se relevantan ritual masovnog ubijanja, koje se dogodilo tijekom 2001.g. i njegova imitacija sada, „11. rujna“ u 'izvedbi' izdajničke uloge Predsjednika Baracka Obame glede 11. rujna 2012. u Bengaziju.

Splet važnosti i nadležnosti dinamike takve vrste pozadine za ovaj naš sadašnji zadatak ovdje ima sljedeće odlike.

Postoji sličnost Edgar Allan Poe-ovog 'Ukradenog pisma' i te zagonetke koju ću predstaviti ovdje. Kad se to raspozna, rješenje bi se moglo razotkriti.

Kulturna ruketvorina pri ruci

Kad bismo mogli razmisliti malo pažljivije od uobičajenog čak i među čuvenim učenjacima do sada, važnost Peloponeskih ratova pokazuje trajan uvid u povijesnu znanost danas. Ključ važnih tajni treba naći, u biti, u stilu snažne ironije same Homerove, klasično-poetične epske pjesme. Zapitajte: „Tko je nitkov?“ I „Zašto?“ Bitan odgovor na ta pitanja, za današnjicu je zlo utjelovljeno u nedavnu pojavu anglo-BAE-saudijske integracije i njihov bjesomučni svojstveni izraz postojeće prijetnje njihova prsta na okidaču globalnog termonuklearnog ratovanja.

Namjeravam uključiti svoje isticanje činjenice postojeće prijetnje cijeloj civilizaciji, kojeg predstavlja udruživanje ovih britansko-BAE-saudijskih sustava, u prizoru izvornog napada na SAD „11. rujna“ 2001.g. i najnovijeg, namjerno objavljenog, anglo-saudijskog napada na američku diplomatsku postaju u Bengaziju u Libiji. Naglašavam da je taj ubilački razvoj događaja proizašao podrškom koju je pružio prešutna izdajnička, okrutno zločudna i kronično lažljiva britanska prodana duša, Barack Obama. Bio je to u tančine skovan, i pomno razrađen napad koji se dogodio točno kao kopija 11. rujna 2001.: točno jedanaest godina kasnije, 11. rujna 2012. Taj točni

izbor vremena bio je pod kontrolom Predsjednika Baracka Obame i njegove nevjerojatno lažljive i inače poremećene suučesnice Susan Rice [predstavnik SADA] OUNa; no oni su tek oruđe Britanskog carstva danas.

Fizikalna znanost kao metafora

Ovdje, na ovim stranicama, naglašavam sustavnu odliku poveznice Homerovog prikazivanja pada Troje, i niza imperijalističkih sustava sa središtem u Europi, od pada drevnog Rima do ruba prijeteće propasti svjetske civilizacije, koja prati djelovanje britanske kraljevske uloge Saudijskog carstva sada, kao što je čin „11. rujna“ prvo 2001.g. i ponovno sada. Bitna odlika moje obrade te građe ovdje, iznosi na vidjelo pojam metoda pomoću kojih bi se postojeća opasnost globalnog termonuklearnog holokausta mogla otkloniti odmah sada kao i ubuduće.

Opore ironije Homerovog pjesništva presudne su za nas danas, upravo s tom svrhom. Nužne su sada, jer upravo predstavljenom opisu pečat daje uloga djelotvornog fizikalnog načela metafore u oblikovanju pravog Klasičnog pjesništva. Duh koji čini se vrebati.

Učinkovito predstavljanje tog avetnog, načelnog oblika tumačenja kojim se koristim u svrhu potrebnog uvida ovdje, osebujno je dvoma, usko povezanim slučajevima, jedinstvenom otkriću zakonitosti univerzalne gravitacije Johannesa Keplera, sljedbenika Nikole Kuzanskog.: „indirektna hipoteza“, koja nalazi također svoj izraz ontološki u povezanom načelu „metafore“. Ta dva, navedena načela odraz su činjenice da bismo oslon koji se uobičajeno izražava kao „vjerodostojnost osjetila“, trebali smatrati „nevjerodostojnosti osjetila“. Ta različitost upravo je „lokacija“ strogog značenja tih odlika uvida koji nadomještaju puku zamjedbenu osjetila kao takovu. Osjetilne zamjedbe ovdje nose odliku pukih sjena bačenih na naše takozvane osjetilne organe našim djelotvornim ukrštavanjem s tokom stvarnosti, ironija koja seže dalje od priprostog dosega običnih osjetilnih zamjedbi kao takvih.

Slučaj predstavljanja točno tog načina, specifična je, iako navodno sporna definicija „pameti (uma)“ koju su dijelili Wolfgang Köhler i Max Planck. Oni su raspoznali da istina za njih postoji samo „izvan“ dosega tih pukih sjena koje baca, u jednom slučaju, Keplerova definicija „indirektna hipoteza“, a u drugom „metafora“ koja je inače bitno načelo Klasične glazbene kompozicije, velikog Klasičnog pjesništva i drame, i s umnim djelovanjem koje odgovara čovječjem doživljaju metafore u njenim svojstvima kao Klasična drama, dobro izvedena na pozornici, i u izvedbi Klasične glazbene kompozicije, poput čina otkrića svakog istinski valjanog pojma univerzalne fizikalne zakonitosti.

Primjer Douglasa MacArthura

Razmotrite tri slikovita slučaja moderne povijesti u vremenskom rasponu kojeg premošćuje primjer generala Douglasa Mac-Arthura, kao naprimjer značajni slučajevi njegove uloge na bojištima u Francuskoj u vrijeme 1. svjetskog rata, tijekom „2. svjetskog rata“, i spektakularni primjer desanta u (luci) Inchon. Dodajte i činjenicu da je ona hulja, Predsjednik i britanski slugan Harry S. Truman mrzio MacArthura kao što je isto tako mrzio Predsjednika Franklina Roosevelta: sve ovo kao iznimno važnu činjenicu moderne povijesti. Zapazite da su smrt Predsjednika Franklina Roosevelta i kasnija umorstva Predsjednika Johna F. Kennedyja i njegovog brata Roberta bili primjeri tipičnih snaga u suvremenoj poslijeratnoj povijesti nakon 2. svjetskog rata, a svi ti odabiri su uništili naše Sjedinjene Države (vlastitom rukom same naše republike), tako da su nakon smrti Predsjednika Franklina D. Roosevelta, kao i ranijim britanskim umorstvom Predsjednika Abrahama Lincolna, upropastili naše Sjedinjene Države, opetovano, sve do današnjeg dana.

U.S. Army

Najistaknutija strateška postignuća generala Douglasa MacArthura leže u biti „u mudrost koja svodi nasilje na najmanju mjeru a najboljim načinom postiže časnu i nužnu pobjedu.“ MacArthur ovdje prikazan dok gleda napad na Inčon, 15. rujna 1950.

Primjer MacArthura bi nas trebao podsjetiti na umjeće vodstva Georgea Washingtona i Washingtonovog vjernog genija, Alexandera Hamiltona (sve dok su mu britanski agenti, kao što je ubojica i britanski agent Aaron Burr dopustili da živi). Budalasti soj povjesničara često prihvaća i poštiva zločince i slične koji su se dočepali vlasti sredstvima kao ubojstva i pljačka. Slučaj generala MacArthura od presudne je važnosti, upravo jer činjenice

njegovih najzapaženijih dostignuća strategije počivaju u biti ne u onom što neki vole uvrstiti u nasilni čin, već u mudrost koja svodi nasilje na najmanju mjeru a najboljim načinom postiže časnu i nužnu pobjedu.

Ovo potonje ističem kao bitnu činjenicu koju treba ovdje razmotriti.

Mi upotrebljavamo ono što je, u određenom pogledu, naprosto osjetilna zamjedba; no, moramo shvatiti da je zamjedba tek jezik osjetila, dok ustvari pamet (um), u svom vlastitom polju, polju metafore, na kojem djelotvorni izaraz istinskog čina—kao što je stvarnost djelotvorne fizičke zakonitosti—djeluje i vlada.

I. ZNANOST I KLASIČNA UMJETNOST: JEDINA ZNANOST

Tu posebnu vrstu grješke popularnog mnijenja, koja zadvodi na krivi put čitava društva u samozadane zamke vlastitog uništenja, treba svrstati u osjetilne dojmove kao takve. To je najveća od svih pogubnih grješaka koja je uobičajeno obilježje čovječanstva kroz znanu povijest. Obavezna odlika, koju glede toga teba imati na umu, je razlika otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti kao takvih, od pukih sjena koje bacaju sjene obično znane kao osjetilni dojmovi. Stoga, Johannes Kepler slijedi rad **De docta ignorantia** Nikole Kuzanskog, u svom jedinstvenom otkriću gledanja [na stvari] korištenjem „indirektne hipoteze“, a podrazumijeva se time i srodni pojam „metafore“. *Samo drama, a ne predstava, bitni je sadržaj izvedbe.* Istinska velika Klasična drama, ili aktualna djela Johanna Sebastiana Bacha, koja jesu glazba: ostatak je tek opis skupa osjetilnih zamjedbi.

(Upravo takva je bitna razlika Bacha i Mozarta od pukog akrobata Franza Liszta, ili uvelike naduvenog Richarda Wagnera).

Zavedeni učenjak pretpostavlja, da otkrivena univerzalna fizička zakonitost predstavlja puku izvedenicu osjetilne zamjedbe. Baš suprotan zaključak točan je odбір. Upravo djelotvorne univerzalne fizičke zakonitosti, umjesto pukih osjetilnih dojmova, upravljaju procesima svemira koje doživljavamo. Nama dodijeljena zadaća je otkrivati tu istinu. Tu leži bitno rješenje iznimno značajne i teške obveze koju moramo izvršiti pri rješavanju zagonetke rata.

Nastavimo sad sukladno tome, kako slijedi.

Pitanje „Radoznalosti [Curiosity]“

Kako čovječanstvo sad napreduje, kod nekih, ohrabrenih dostignućem koje se podrazumijeva u sletanju „Radoznalosti“ na Mars, uloga čovječje pameti zahtjeva određeno svojstvo novog, i daljeg skoka naviše i naprijed na taj način. U tom viđenju, unutar kojeg čovječanstvo mora gledati na, kako bismo rekli, „samo sebe“, namjeravam djelovati sve manjom i manjom ovisnosti o sklonosti plutanja unazad u surova područja intelektualne goleti, koju smatramo područjem „vjerodostojnosti osjetila“. To jest, moramo se potaknuti na sve jači i jači oslon na stvarno djelotvorno razumijevanje svoje svijesti uloge same pameti, kao što se može vidjeti u slučaju provedbi generala Douglasa MacArthura i njihovoj različitosti od relativno životinjskih navika oslona na puka sredstva izraza osjetilne vjerodostojnosti kao takve, u sebi i po sebi.

Stoga, uvijek je bio slučaj, koliko smo u mogućnosti dosegnuti unatrag u doživljaje ranijih vremena, da bi se napredak čovječje pameti morao kretati u uzastopno sve više oblike čovječjeg života, morao onda početi pokazivati sve manji i manji oslon na puku osjetilnu zamjedbu kao takvu, i sve više i više na stremljenu svjesnost o istinskoj stvarnosti doživljaja koji sve manje i manje ovise o osjetilnoj zamjedbi samoj po sebi i u sebi. Moramo postati sve više kao rod koji se sve jače oslanja na djelotvorne zamisli povezane, kategorički, s osobama kao kardinal Nikola iz Kuze i njegovi sljedbenici kao Johannes Kepler i Gottfried Leibniz, dovodeći nas time prema Bernhardu Riemannu, i kasnijem geniju Maxa Plancka i Alberta Einsteina svježih sada, i nadajmo se, još dalje.

Odatle, nužnost moje motivacije za predstavljanje ovog izvješća ovdje i sada.

Nastavljamo, dakle, do zadaća obrane postojanja našeg ljudskog roda od, mogli bismo reći, zlosutnih posljedica asteroida i kometa koji neprestano opsjedaju nastavak našeg života kao roda, unutar našeg Sunčevog sustava, pa i u manjim mjestima.

Takva zabrinutost tjera nas u izravan sukob s „religioznom“ vrstom vjere u osjetilnu zamjedbu kao takovu. Izraz „zlo“ postaje, tako, žig najtežih, i najrasprostranjenijih zločina „vjerodostojnosti osjetila“, opet, kao: Zločin propusta napredovati na višu prirodu roda nego što je čovječanstvo ikad bilo prije toga. To znači manje oslona na primitivne, puke vjerodostojnosti osjetila, više na otkrića djelotvornih istina koje moraju, pravodobno, nadići sve što smo bili u mogućnosti postići unutar ovog Sunčevog sustava, i dalje od njega prije ovog vremena. Ako je naše Sunce u pripravnosti uništiti nas, a zatim sebe, u predvidljivom rasponu budućih razvoja, mi moramo izgurati takve probleme, na način kao što „Radoznalost“ predstavlja značajan simbol potrebnog napretka u sadašnjem času ovog Sunčevog sustava.

Dosadašnji napredak

Prema tome, svaki sustav javnog i srodnog obrazovanja, koji ne primorava čovječanstvo kročiti u nužnom smjeru koji iz toga proizlazi, na okolnosti čovječjeg života naprednijeg od ograničenja dosadašnjeg razvoja našeg Sunčevog sustava, predstavljao bi moralni neuspjeh i propust čovječanstva u cjelini.

Upravo u tom smislu moramo se uhvatiti u koštac s postojećom opasnosti koju predvodi Britansko carstvo, opasnosti ranog izumiranja ljudskog roda.

Ovdje imenica „strast (stremljenje)“ uzima vrlo osobitu vrstu značenja: „načelo nužne strasti“, jer to ne bismo mogli kompetentno definirati bez oslobađanja društva od zla svojstvenog izrazu strasti „samog šila“[†] puke jalove vjerodostojnosti osjetila.

Svaki dio ljudskog roda koji ima mogućnost vladati pod takvim utjecajima, prijeti da postane najsmrtonosniji, i prema tome najgori od svih zločinštava, kao što je ličnost Predsjednika Baracka Obame kojem se mora spriječiti pristup u najviši ured, što je o tome ovdje dovoljno reći. No, nažalost, moglo bi ga se smatrati, u ovom času, jednim od najgorih, a zasigurno ne jedinim takvim prekršiteljem na polju ljudskih vrlina.

Razmotrite slučaj tekućih obveza uloge SADA u pokušaju rješenja opće rastuće sadašnje opasnosti čovječjeg izumiranja koje zajednički promiču anglo-saudijski teroristički čini poprimajući smjer oslikan slučajevima čiste grozote znane kao niz anglo-saudijskih grozota „11. rujna br. 1“, i „11. rujna br. 2“. Poslovični „naziv igre“ koju zločinački autori tih operacija predstavljaju, nazivamo „oligarhijskim načelom“.

II. Bogovi i njihovo roblje

Neponovljiva osnovica razlike ljudskog roda od nižih vrsta oblika života, kao što je krdo stoke, počiva na sposobnosti (barem) nekih ljudskih bića živjeti u mentalnom sklopu pameti (uma) koji odgovara onim jedinstvenim moćima čovječje pameti nama znanim samo kao stvaralačke (tj. noetske) moći ljudske volje, koje su sustavno odsutne u odlikama nižih oblika života. Onim ljudskim bićima programiranim prihvatiti niži oblik umnog života dodijeljen virtualnom roblju nalik na živine, gospodari kao krdom većinom ljudska elita koja obično dodijeli drugim ljudskim bićima ulogu grubijanskih stvorova s pomanjkanjem sposobnosti izražavanja čovječjeg stvaralaštva, surovosti podvrgnuta ljudska bića koje se goni u krdo grubo poremećenog stanja uma koju vladajuća oligarhija nameće „nižim klasama“: oligarhija naviknuta ponašati se prema svojim subratskim ljudskim bićima „niže klase“, kao više ili manje primjercima koje treba podvrći „ulozi krda“ u biti ljudske stoke.

Relevantnom prototipu društva složenog u takav mozaik, tipičan primjer pruža rimska arena, ili Amerikanci, koji kao ušljive niže klase gledateljstva rimske arene, donose popularne odluke o životu i smrti areninih žrtava, glupavim „palac gore“, „palac dole“ promatrača u toj areni, ili tipična konvencija američkih stranaka u tradiciji nečovječne političke oligarhije američkog Predsjednika Andrew Jacksona.

[†] Hamlet: „Biti ili ne biti ....i krivdu što je tiha zasluga/ Od nevrijednika trpi- kada može/ I samim šilom račun svoj da smiri?“

Vladajuća oligarhija programira veći dio ljudstva da prihvati niži oblik umnog života, kao ustvari roblja poput živina, „grubijanskih stvorova s pomanjkanjem sposobnosti izražavanja čovječjeg stvaralaštva“. Na slici: „Nizozemske poslovice“, Petar Brūgel stariji (1559.)

Učinak ovakvih društvenih uređenja ljudskih populacija, ima za proizvod programiranu odliku popularne nakane ljudi koje se čak i u Europi i obim Amerikama danas, slijevaju prema cilju „zatupljenosti“ populacija robova i kmetova pod rimskim imperijalnim, ili sličnim, sustavom.

Zanimljiva pojava takve razlike unutar raspona ljudskih populacija, vidi se kao de-facto-ropski-mentalitet kojeg pred-stavlja tijelo takozvanih „ekoloških boraca [zelenih]“ othranjenih u lokacijama kao što su obje Amerike i Europa danas.

Postoji određeni, dosta zanimljiv, providan pri-mjer učinaka takozvanog „[zelenog] očuvanja okoliša“. To se tipično susreće u popularnim oblicima primjene tako zvanog ekonomskog prognoziranja,; prevladavajuća norma prognoziranja naročito u SADu i Europi je u biti, svojstveno nekompetentna primjena „statističkog prognoziranja“. U biti profesionalci „Wall Streeta“ i inače mnogi ovlašteni računovođe, prema tome su, često klinički umobolni i to sustavno u tom pogledu.

Razlika ljudskog roda, kao roda, od nižih oblika životinjskog života leži u tome da ovjekovječenje našeg ljudskog roda ovisi o protuentropijskim metodama opiranja dekadenciji pomoću inovacija sustavno protuentropijske vrste. „Borac očuvanja okoliša/zeleni/“ nije samo nesposoban udovoljiti čovječjim normama ponašanja; ljudski bi rod postao nesposoban preživjeti kao rod ako osobe takve dispozicije drže kontrolu. Sustavno protučovječna politika smanjenja pučanstva svijeta, sa sedam milijardi ljudi na približno jednu, što predstavlja postojeću politiku u tijeku koju vodi vladajuća kraljica Engleske, takav je (protučovječni) slučaj.

Wall Street: Ljudi ili živine

Tipična norma koju nameću ljudi u kategoriji „računovođa“ ili „investicionih bankara“, i slični istinski je zvjerska uloga u usporedbi s onim osobama koji pokazuju da su svjesni značaja najbitnije razlike čovjeka od živine.

Tipični stanovnik „Wall Streeta“, kao napr. računovođe, investicioni bankari, itd., ne pokazuje nikakvo poimanje razlike između čovjeka i živine. Na slici, „bik“ Wall Streeta.

razlikuje od svih nižih oblika života. Ishod toga nije da takvi nesretnici nisu ljudi: recimo radije da su žrtve koje su podlegle „ispiranju mozga“.

Sažetak te stavke: pamet čovjeka pojedinca ima definitivnu različitost od svih drugih znanih oblika života. Različitost se u svrhu prepoznavanja dobro može opisati, kao sposobnost „sagledati budućnost“, radije nego ograničiti se na prošlost i neposrednu sadašnjost. Stoga, naprimjer, tipični prognozer Wall Streeta (ili njegov računovođa), ne prepoznaje sposobnost čovječje pameti predvidjeti načela i zakonitosti koji će predodrediti doseg čovječanstva u predviđanje budućih prilika, koje se nemogu izvesti deduktivno iz prošlosti i sadašnjosti.

Ova nadmoćna sposobnost „proncljivih“ prognostičara i njima sličnih, nalazi se funkcionalno govoreći u njihovom razumijevanju univerzalnih fizičkih zakonitosti, koje se razlikuju od oslona osakaćenog čovječjeg uma (pameti) na pojam kojeg bismo svrstali, u svrhu oslikavanja, u statističku dedukciju.

Točno taj uobičajeni manjak smisla načela nastajuće budućnosti daje određenim osobama moći poimanja budućnosti: zato jer oni doživljavaju načelo koje određuje budućnost, radije nego da ih dedukcija od prošlih-dosadašnjih osjetilnih doživljaja ograniči. Upravo osjećaj budućnosti kojeg sam upravo naznačio, ujedno je jedino moguće načelo koje može upravljati čovjekovim prihvaćanjem istinskog načela savijesti. Upravo i točno tu, mogućnost okončanja lančane reakcije beskrajnih ratovanja može dobiti svoj pečat.